

РЕШЕНИЕ

№ 26104

гр. София, 31.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 02.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4528** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод жалба с вх. № 9953 от 23.04.2025 г. и вх. № 10705 от 30.04.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от М. З. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез адв. И. С., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. партер срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 25-4332-001320 от 06.03.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „пътна полиция“ (ОПП), с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

В жалбата се твърди, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроцесуалните правила и несъобразяване с целта на закона. Инвокират се съображения, че в обжалвания акт не е посочено конкретното основание по чл. 171, т. 1а, б. „б“ ЗДвП, по кое точно предложение е наложена принудителната мярка – не е посочено конкретното нарушение. На следващо място се акцентира, че в оспорената заповед, съгласно посоченото в АУАН не са посочени и аргументирани точните налични хипотези. Твърди се, че не е описана фактическата обстановка, при която е спрян водачът и е съставена заповедта. Подчертава се, че съгласно Заповедта за ПАМ пробата с дрегера е взета в 02:50 ч. на 26.02.2025 г., а в наказателното постановление (НП) е посочено, че жалбоподателят се е движил по [улица], 57 часа., т.е. налице е вътрешно противоречие между

часа на вземане на пробата и времето, в което жалбоподателят е спрял за проверка. Не на последно място се оспорва компетентността на издателя на оспорения акт. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Претендира сторените по делото разноски, съгласно депозиран списък.

Ответникът – полицейски инспектор към ОПП - СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от него чрез юрк. К..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 3411922 от 26.02.2025 г., от И. А. Б., на длъжност „инспектор“ при СДВР, ОПП, с който е установено, че М. З. М., на 26.02.2025 г., 02, 50 часа, в [населено място], по бул. Ц. Б. III с посока на движение от ул. Горица към ул. Планинец, управлява лек автомобил Д. Ч., рег. [рег.номер на МПС], лична собственост. При извършената проверка, на [улица], се установява, че водачът управлява МПС под въздействието на алкохол. Изпробван е с техническо средство – Алкотест Дрегер 7510, сериен номер ARPM – 0404. Проба с номер 02776, направена на 26.02.2025 г. е отчела положителен за употреба на алкохол -0,74 промила в издишания въздух. Показанието на апарата е видно от жалбоподателя. Издаден е талон за медицинско изследване № 292080 до УМБАЛ „Св. А.“ [населено място]. С акта са иззети два броя регистрационни табели на лекия автомобил.

М. М. е подписал АУАН с възражение, че не е „сигурен в данните на дрегера“.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 06.03.2025 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. „а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на полицейския инспектор при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9508/2024 г. и заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР. Следователно оспореният акт е издаден от компетентен орган, което обосновава неоснователност на възражението на жалбоподателя за нейната нищожност.

При издаването на заповедта, с която на оспорвания е наложена ПАМ, не са допуснати

съществени нарушения на процесуалните правила.

Според разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т.2,2а,4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Освен това, настоящият състав на съда намира оспорената заповед за издадена в съответствие с изискванията за форма на административните актове по смисъла на чл. 59, ал.2 от АПК, предвид направеното в същата посочване на фактическите и правни основания, послужили за издаването на заповедта, както и редът за нейното оспорване.

Във връзка с посоченото в жалбата, че в обжалваната заповед липсват фактически установявания, настоящият съд ги приема за неоснователни, тъй като мотивната ѝ част изцяло преповтаря описаното в Акта за установяване на административното нарушение. Тук следва да се припомни ТР № 16 от 31.03.975 г. на ВС, ОСГК, в което изрично е предвидено, че мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата. В случая административния орган се е позовал на съставения по – рано АУАН на оспорвания.

За пълнота следва да се отбележи, че неизписването на пълния текст на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като в мотивите изрично е посочено, че установеното количество алкохол в издишания въздух с алкотест Дрегер е над 0,5 промила.

Неоснователно е възражението на оспорвания за вътрешно противоречие в на обжалваната заповед на часа на изпробването с алкотест Дрегер и управлението на МПС. Не е спорно, че тестът е направен в 02,50 Спорът е относно това дали в 02,57 часа жалбоподателят е управлявал МПС. Дори и в тази част не е налице действителен спор, тъй като в АУАН и НП не е посочено, че водачът управлява в този час МПС, а е записано, че актът за установяване на нарушението е съставен тогава, т.е. след направена проверка с алкотест Дрегер.

На следващо място, според посочената като правно основание за прилагане на процесната ПАМ разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, в приложима редакция, временно отнемане на свидетелството за управление на МПС се прилага на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Нормативно предвиденият текст посочва, че, за да се отнеме СУМПС на водач след употребата на алкохол, трябва да са изпълнени следните кумулативни предпоставки, а именно:

- Да е налице управление на МПС;
- Водачът да е употребил алкохол;
- Количеството на алкохола да е над 0,5 промила в кръвта;
- Установяването на употребата на алкохол се извършва чрез химическо изследване на кръвта или с доказателствен анализатор, или с техническо средство за измерване в издишания въздух.

По делото като писмено доказателство с административната преписка е представен Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта № 100 от 26.02.2025 г., изготвен от МБАЛ „Света Анна София“ АД, алкохолна лаборатория (л. 14). Медицинското заключение е, че в изследваните проби кръв, взети от М. М., се доказва етилов алкохол в количество 0,42 промила.

Към момента на съставяне на АУАН са налице и четирите кумулативни изисквания, тъй като в издишания въздух е установена употребата на алкохол над 0,5 промила, а именно 0,74 промила.

Не така обаче стои въпроса след изготвяне Заключението на химическото заключение, в което по силата на чл. 174, ал. 4 ЗДвП има крайното определящо значение. От приетото по делото химическо изследване, както бе посочено по – горе, концентрацията на алкохол в кръвта на оспорвания е 0,42 промила, което е по – малко от 0,5 промила. Това от своя страна означава, че не са налице всичките кумулативни предпоставки за налагането на ПАМ по реда на чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП, а именно водачът да управлява МПС с концентрация на употребения алкохол НАД 0,5 промила.

От изложеното следва изводът, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а обжалваната заповед отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 490,00 (четиристотин и деветдесет) лева, включващи 10,00 лв. – държавна такса и 480,00 лв. – адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. З. М., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 25-4332-001320 от 06.03.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. З. М., ЕГН [ЕГН] сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 490,00 (четиристотин и деветдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: